

АЛЕКСАНДРЪ ВЛАЗЯ ВЪ АѢИНА.

Тогавѡ Александръ вѡсѣдналъ бѡкоглава конѡ, вѡѣзналъ и се разхождалъ изъ крѣпостѣта, и се молилъ на войската си да ни сѣчатъ челоуѣцѣте: Но неможилъ да ги ѡмири. Женѣте и дѣцѣта сѣдели и плакали, и се молили на Александра да ги ѡмилостиви, и да пристане сѣчо. Александръ като неможилъ да ги запрети отъ гнѣвѣтъ имъ, повелилъ да тѣрнатъ огнь на крѣпостѣта. Женѣте, и дѣцѣта се вѡскачѡвали, на колѣте да се изѡкаватъ, окаче отъ огнь жѣтъ падали долѡ и се ѡвивали. Други припкали въ храмѣтъ Аполлоновъ за да се изѡкаватъ, но и той изгорелъ сосъ сичките Богове Ѣллински. Александръ тогава се засмѣлъ и рекълъ: ако бѣха Боговете Ѣллински истинни Богове, бѣха се изѡкавили отъ огньѣтъ да не изгорѣтъ. Окаче ѡмилостивилъ народѣтъ, и рекълъ: днесъ Македонските ордѣжѡ се нѡточихѡ отъ крѡвѣта Ѣдинейска, ама азъ не самъ виновенъ, но тѣи заради безѡмѣето имъ.

ПЛАЧЪ АѢИНЕЙСКИ.

Тогавѡ Дѡгенъ Фѣлософъ рекълъ: челоуѣкъ ако не пострада, не се нѡчвава добръ, както дѡма пословицѣта: „Сокрѡши главѣта на неприѣтелѣтъ си, за да ти се покорѣва, и да ти се кои.“ Азъ предрекохъ това на Ѣдинейте, но тѣи дѡмѣта ми неѡеѣха да чѡатъ. Ѣдина и Фива сега плачатъ горко, както и царствѣта западни Сѣкелѣйски, и Лакедемонски потрепераѣха, и пѣднаѣха въ голѣмъ страхъ, и мысѣлъ.